

19.6.36

- תם הוויכוח. לא דיברו: אוסטן ווינסטון. כל השאר היה כמזופה. מלבד ווינסטון וברון וגלקר כל הנואמים היו שלנו. ל.ג. היה כמובן נהדר, אולם הנאום המזהיר היה של מוריסון - כשהגיעו לדבר על המשקים שלנו. החלק הזה היה משא אנושי עמוק רגש וחדור מחוס עמוק - ועשה רושם כביר. חצי נאום הראשון של א.ג. היה מפי "הגבורה" בירושלים. ההדגשה שהשביחה אינה פרי איומים, שרוב העם תומך בה, שאין לנגוע במופתי, שהמועצה המושלמית לא שובתה - כל זה הוכחב כמובן בירושלים. למרות זאת היה רושם ברור שכאן מדבר ידיר. זה בלס עוד יותר בתשובה - כשציין את אהדתו הערבית של גלקר, את מלחמת האינטר. השלישי בציונות והגין על אמתות החוזה שבין ויצמן ופיצל.

חששו של ג'ימי ביחס לל.ג. לא נחאמת. הסורים שמעו את ל.ג. ברצון וקבלו את דבריו בהסכמה. כמעט לכל פסוק שלו הריעו.

נאום של גלקר להגנת הערבים עשה רושם. הבחור הוא פועל פשוט, אבל ישר מאוד. חפשי כמובן מכל שנאה ליהודים. אבל דבריו גילו בערות רבה בשאלה הארי"ת - ומוריסון ענה לו בפקחות ובהצלחה. היה לי רושם שבהסברה לא רבה אפשר לרכוש את גלקר - אבל ברגע זה התנגדותו הועילה לנו. השונא המסוכן הוא ווינסטון. לו יש אוריינטציה ערבית מנימוקים אימפריאליים. הפעם עוד לא גילה את כל לבו - ועוד ידו נטויה בלי ספק.

ג'ימי האריך ושעמם - אם כי תוכן דבריו היה כמובן

לענין. הוא חזר אפילו על הדבר שאמרתי לו ביחס לפצצות
הערביות והיהודיות... ואין בכך כלום. בימים אלה יכולים
להאמר בפרלמנט אפילו דברים כאלה.

סום ויליאמס שפתח את הוויכוח לא היה מוצלח כנראה -

אם כי בקריאה דבריו יעשו רושם יותר חזק.

כל הנואמים כמובן הם שטחיים ואינם יודעים את

הענין לעומקו.

בוויכוח היה בולט הנזק הרב של החוקים החדשים -

כשאין מוציאים אותם לפועל. ווינטרסון ניצל זאת. הרושם הוא
באמת מדהים: עונש מות, הריסת בתים, מאסר בלי פקודה וכו' -
כמה צורמים דברים אלה אנגלי פשוט.

בכללו היה בוויכוח תועלת לא קטנה.

השומעים לא היו מרובים. בהתחלת הישיבה מניתי

בצד הסורים 22 איש, בצד שכנגד 27 - כשהתחיל לדבר ל.ג.
נחרבו השומעים - אבל "הבית" לא נתמלא. את ג'ימי שמעו מעטים.
כמו-כן את ווינטרסון ואת ברון. לגלקר הקשיבו, ומוריסון משך
עור יותר.

בין השומעים היה קהל אר"י גדול: גם יהודים וגם

ערבים (גמאל וכל החברות שלו).